

CULTURA POPORULUI

Iubește-ți limba, neamul și moșia.

PREȚUL ABONAMENTELOR PE AN:
Pentru învățători, preoți, studenți și săteni 200 Lei
autoritățile sătești 300
Instituții particulare și de stat 400
Iar de la 500 de lei în sus, pentru sprînjitorii acestei foi.

„LUMINEAZA-TE ȘI VEI FI: VOEȘTE ȘI VEI PUTEA”
C. A. ROSETTI.

Director:
Generalul NICOLAE PETALA

REDAȚIA, STR. REGALA Nr. 15 Sec. I

BUGUREȘTI, 2 MARTIE 1930

ADMINISTRAȚIA STR. REGALA Nr. 16

ANUL X, Nr. 314
Apare în fiecare Duminică

Insemnări de pe drumuri pe mare.

Cartea religioasă aiurea

După o noapte petrecută pe mare, m'am așezat în odala de cetire a vaporului nostru de mare «Dacia», ca să mă apuc de scris. Plecat cu multe treburi nepsăvite din București, m'apucasem să mi scriu articolul pentru «Cultura Poporului» și mi ziceam că l-o scrie de pe drum și l-o trimite din Constantinopol. Imi era în grijă să nu las nepsăvire art. din nr. trecut, în care scrisesem despre comunism și care mai avea încă nevoie de multe adaosuri.

Dar abia m'am pus la scris, am așternut cinci rânduri pe hârtie, și capul nu mai mergea. Marea turbare și neliniștită, silea vasul să se frământa destul de simțit pe întinsul apelor zbuciumate. Măno, e adevărat, nu avea nicio greutate de a se mișca pe hârtie, dar legănarea vasului, când dela coadă la bot, când dela o coastă la alta, îți dă amețeală de nu mai poți ținea gândurile în mână și în șirul convenit.

De acela a trebuit să pun jos condeiul și să las treburile comunismului să mă doarmă. Să intrăm în Bosfor, imi ziceam, acolo apa e strânsă în gâtul îngust al unor maluri de peatră și nu se poate mișca în voie, că în cazanul deschis al mării neastâmpărate.

Dar dela intrarea în Bosfor, până la Constantinopol, nu mai este mult. Ochii îți sunt furăți de privilegiile de pe țărături. Deși, adată cu liniștirea vasului, și amețeala s'a dus, totuși nu m'a mai tras inima să urmăresc năbădăile comunismului și mi-am amănat hotărârea scrierii pe o doua zi, când vasul mai are încă o jum. de zi de ședere în Constantinopol.

Și acum lată-mă în această a doua zi, dar nu mai vreau să mi amărăsc scrisul cu netrebniciile comunismului. De scris ce mai trebuie despre el o mai scrie eu, că nu trebuie lucrurile lăstate fără încheiere și fără toate dovedirile de trebuință, dar câteva ceasuri de cutelerare prin Constantinopol mi-au scos înaltele materii, mi-au trezit alte gânduri și atunci am scotit mai cu folos să lau la depănat alte noutăți.

Luat să văd locuința Societății Tinerilor Creștini de aici, am pus mâna, în bibliotecă lor, pe o carte care mi-a stăruit înaintea ochilor cu slovele ei aurite. Ce era? Era cunoscuta «Viața a lui Hristos» de GIOVANNI PAVINI, în traducere engleză. Nu știam că și Englezii și-au tradus cartea aceasta în limba lor. Celace m'a mirat însă și ceea ce trebuie să știe și cititorii români și celace m'a făcut să mi schimb materia de scris pentru acest număr a fost aflarea din paginile acestei cărți, despre citirea ultimilor de mare pe care ea a găsit-o în țările de limbă engleză. Apoi la ascultați acum de câte ori această carte s'a tipărit în orașul New-York, în care ea a văzut lumina întâia oară. S'a tipărit de trei ori în Martie 1923, de trei ori iarăși în Aprilie 1923, odată apoi în Mai, odată în Iulie și odată în August. Va să zică nouă

tipărituri în 5 luni! Mare lucru!

Dar să trec la altă carte, una de cuprins teologic mai strâns și care poate nu ispită multă lume s'o citească.

E vorba tot de o carte tipărită în New-York: «Vechiul Testament în lumina noilor cercetări» (OLD TESTAMENT IN THE LIGHT OF THE NEW RESEARCHES). Întâia oară s'a tipărit în Noemvrie 1915; a doua oară în Fevruarie 1916; a treia oară în Iunie 1916; a patra oară în Noemvrie 1916. Va să zică s'a tipărit de 4 ori într'un an.

Am trecut în altă ciadire a acelei societăți, lângă toasta mare biserică creștină SFANTA SOFIA. Aci am găsit altă carte uluitoare: «Călătorie în Palestina» (A PILGRIMAGE TO PALESTINE) de HARRY EMERSON FOSDICK, New-York 1927. Ajunge să spun că numai în Decembrie 1927 s'a tipărit de 3 ori.

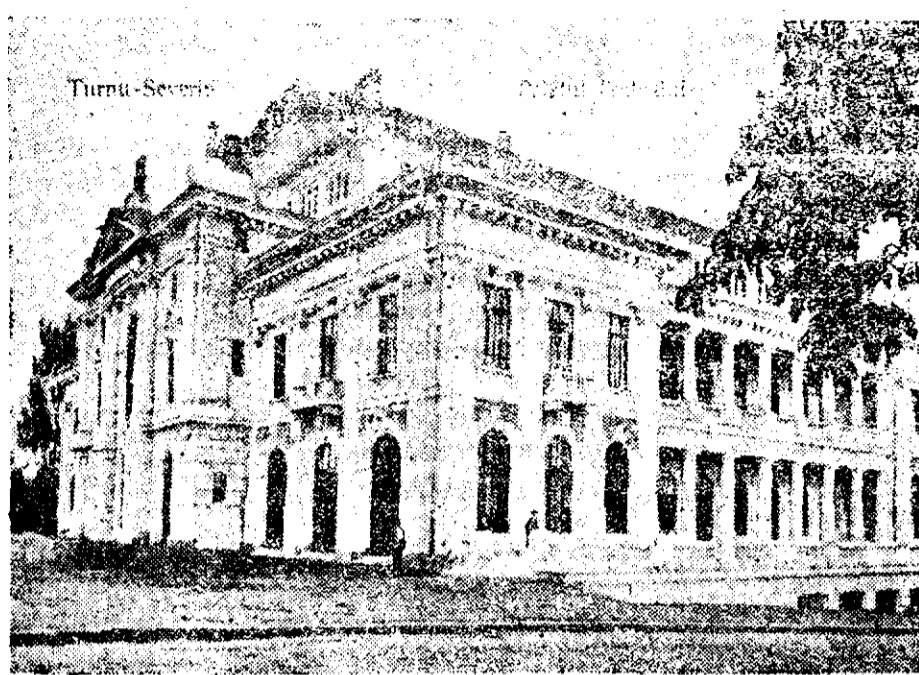
Vedeți acum ce primire găsește cartea creștinească în țările de limbă engleză, dacă unele din ele se tipăresc de câte trei ori într'o lună! Cum să intre în aceste țări comunismul, când nu l'asă creștinismul? Și uite ce căutare află scrisul creștinesc tocmai în țările cu multă învățătură!

Eh! dacă Românii ar înțelege că în urmarea gândurilor religioase se găsește și cea mai bună pășire pe căile învățăturii înalte și îndreptătoare!

Aș mai avea multe de scris, dar trebuie să închei, fiindcă se apropie ceasul de mers mai departe spre Atena și vaporul pleacă. Mai avem însă de scris și altădată.

Arhim. SCRIBAN

Constantinopol,
22 Fevruarie 1930.

Teatrul Național din Turnu-Severin

Să le bată în strună?

Prin luna Decembrie ce a trecut, a fost în București un congres al funcționarilor comerciali, la care au luat parte și câțiva miniștri și alte persoane de seamă. Până la acest congres, rar dacă a mai fost vre un altul care să se fi bucurat de o atâta cinste, iar stăpânirea să vorbească în nota congresiștilor. Congresul profesorilor, a fost un congres cu răsunet mare cu toate acestea nu s'a bucurat de cinstea de a fi vizitat de miniștri, pe când al funcționarilor comerciali, da.

Ce ne dovedește aceasta, de cât, că funcționarul comercial sânt o putere, și că sânt recunoscuți de stăpânire, dar că stăpânirea nu trebuie să fie contra lor, ci mai bine să fie alături de ei și să le bată în strună!

Într'un timp, au fost în conflict funcționarul comercial cu Ministerul muncii. Era vorba de o prefacere de adus în ce privește repaosul duminical. Funcționarul comercial s'au sculat împotriva, legea a fost retrasă și numai așa s'a făcut liniște. Iată însă că, după ce lupta s'a dus între o putere și alta, ministerul muncii vine și dă

mâna cu funcționarul și le făgăduiește sprîjinul său.

Dar, care a fost chestiunea pusă mai viu în discuțiune și care a atârnat spiritele mai mult?

A fost acela a repaosul duminical. Funcționarul comercial au adus din nou această chestiune, au spus că ea nu este deslegată nici acum, fiindcă acest repaos e călcat pretutindeni și în București și în țară, așa că trebuie să isprăvească odată cu aceasta, punându-se legea în aplicare.

Toți au fost de aceeași părere, toți au făgăduit sprîjin Ministerul Muncii, foști. Miniștri, prefectul de poliție, au mărturisit dreptatea funcționarilor comerciali și au spus că trebuie să se întărească toate mijloacele legii, pentru ca repaosul duminical să fie o realitate.

Cu toate acestea cetitorii, fără îndoială își aduc aminte că această chestiune nu e nouă și ca totdeauna sfârșește printr'o făgăduială care nu se împlinește.

Și așa este. Teoretic toate se fac, dreptățile se recunosc dar nu se urmărește dacă cele poruncite sânt ascultate. Chestiunea aceasta s'a pus

de multe ori și se va mai pune, dar repaosul duminical va rămânea tot nereșpectat.

În alte țări repaosul duminical este mai temeinic, este respectat. Legea făcută e lege. La noi se ia o măsură fără adăncă convingere, fiindcă așa se cere, dar mai mult nimic. Cu astfel de apucături noi nu dregem nimic și totdeauna vom merge schlopătând și privind cu jind după alte țări că merg mai bine ca noi.

Nimic nu se îndreaptă însă, dacă ne uităm numai la ce fac alții. Din cauza aceasta punem multe chestiuni, dar pe care nu le deslegăm niciodată. Așa e și cu repaosul de Duminică. Odată ce s'a făcut o lege pentru repaosul duminical, trebuie să fie respectată. Nu trebuie favorizat nimeni căci atunci e călcarea de lege.

Diac. V. Fussu

Și dacă am pierde întreaga noastră avere, să ne păstrăm neatinșată onoarea.

Walter Scott.

Monumentele istorice și Vasile Pârvan

Părintele V. Fussu în articolul din numărul trecut al «Culturii Poporului» ne desvăluie o stare de lucruri destul de tristă: ruina și distrugerea monumentelor istorice. Ne-a dat și exemple și nu sunt singurele relevate până acum. Locuitorii bulgari și turci scot pietre din zidurile cetății «Abitus» din Jud. Caliacra, și câte cazuri nu sunt în toată țara!

Fiecare popor își păstrează cu sfințenie urmele trecutului. Numai noi nu prea ne interesăm de aceste urme. Facem parcă în bucuria dușmanilor. Noi nu avem documente care să ne arate originea latină a noastră. Prin vitregia vremurilor s'au pierdut. Documentele sunt însă pietrele cu inscripții și ruinele cetăților ce ne-au rămas dela Romanii. Distrugându-le sau lăsându-le să se distrugă nu vom mai avea probe pe care să le arătăm celor ce ne contestă originea noastră latină, căci nepăsarea și a lătinii vânt și peste aceste ruine sfinte.

Dar nu numai atât. Nu numai că nu suntem în stare să păstrăm ceea ce ne-a rămas dela alții, dar pe o parte clădim, apoi dăm rămâm. O mulțime de pilde s'ar putea da. În timpul ocupației germane s'au clădit câteva haite

C. F. R. După terminarea războiului Românii le-au dărâmat. Spuneau că nu-i nevoie de ele și apoi au voit să steargă ori ce urmă a ocupației străine. Și iată după câțiva ani se încep iar să se clădească ansambluri și localități și toate cele necesare unei haite. Câtă cheltuială zadarnică, când le aveau de-a gata.

Voți un exemplu? Halta Geamăna de lângă Pitești. Și câte poduri nu sunt cari au fost surpate în timpul războiului și cari nici până azi nu au fost refăcute. Primăvara și toamna, în timpul apelor mari, sate și plăși întregi sunt izolate. Nu mai vorbim de șosele atât de rele, și care în unele provincii lipsesc aproape cu totul). Societatea monumentelor istorice a luat pe seama sa toate ruinele, toate monumentele și casele oamenilor mari pe cari i a avut neamul nostru. Dar unele din ele încep a se surpa, altele sunt distruse chiar de oameni, și nu se pot nici repara nici opri devastările, pentru că sunt date în seama societății care le poartă de grijă.

Așa e azi, dar pare că altă dată nu a fost așa. Și gândul ni se duce spre Vasile Pârvan, istoricul arheolog și filozof una din mințile cele mai luminate pe cari le-a avut România. Neobositul cercetător și reconstitutor al trecutului Vasile Pârvan nu a fost prețuit cât se cuvine în țara noastră. Așa suntem noi: nerecunoscători și indiferenți față

de artiști și mai ales de savanți, unii din ei glorii ale științei universitare, cu cari ori ce popor s'ar mândri. Să mai amintim de savanții d-nii Levadii, Racovița și G. Marinescu, dar mai ales de inginerul Gogu Constantinescu, Român din Oltenia ce trăiește la Londra unde e atât de cunoscut și prețuit.

Vasile Pârvan a fost o glorie nu numai a științei neamului românesc ci a științei universale. Moartea ni l'a răpit prea din vreme, pe acest savant cu înălțimea de pastor englez, pe acest reconstitutor al istoriei antice, pe acest cercetător al tuturor ruinelor, al tuturor urmelor istorice din care scoate atâtea dovezi pentru trecutul neamurilor, dar mai ales pentru neamul nostru. El da viață vie fiecărei pietre, scoasă din cineștie ce zid de cetate și nu rămasese ruină necercetată mai ales în Dobrogea, acest pământ cuprins între Dunăre și Mare, unde s'au perindat atâtea neamuri și unde la tot pasul întâlnești o cetate, un monument sau o piatră cu inscripții rămase din trecutul îndepărtat. Muncia neobosită din zorii zilei la săpături până seara târziu. Apoi cu mâncile sulfecate se apuca să scrie, să însemne tot ce descoperise. Astfel au eșit netreburile sale lucrări: «Historia», «Lucepturile vieții romane la grilele Dunării» și mai ales monumentală lucrare «Getica», atât de necunoscută la noi și atât de prețuită în străinătate. Operele lui au fost tipărite după

moarte din fondurile universității din Cambridge (Anglia) cinstite ce nu i s'a făcut nici unui strein până acum.

Era în legătură cu toți savanții lumii, cu toți cercetătorii trecutului și se cunoaște munca depusă pentru înflințarea și conducerea școlii române din Roma. Azi ruinele zac în uitare, ba încă chiar le distrugem, iar la Vasile Pârvan nu se mai gândeste nimeni. Așa suntem noi, uităm prea de vreme de cei dispăruți, mai ales de acei cari au fost o glorie a științei universale. Prea puțin s'a făcut pentru Vasile Pârvan. Un amfiteatru la facultate și un ateneu popular din București îi poartă numele, câteva articole și un număr dintr'o revistă închinată memoriei lui. Dar oare nu s'ar fi putut face mai mult, mai ales pentru tatăl său, bătrânul învățător pensionar, care a fost silit să primească ajutorul câtorva oameni de bine la fel ca și văduva lui Coșbuc pentru a putea trăi? Ce a rămas dela V. Pârvan, va dăinui dealungul vremurilor și-itoare, atât timp cât va fi o știință spre mândria neamului nostru.

Ce a făcut el pentru noi se vede, dar noi ce-am făcut pentru Vasile Pârvan, și mai ales pentru cel rămas în urma lui?

Gr. I. Marinescu

Durerea dela Oradea Mare

Spre Ardealul rob — pe vremuri —, sufletul românesc de dincoace de munți și-a îndreptat cântecul sfredelitor al desrobirii.

Spre Ardealul scump și stropit cu sângele multor legionari martirizați de furia maghiară au pornit navalnic cei 800.000 eroi de dincoace de munți, cari zac în lungul și în lătul pământ desrobii și reintregit al României Mari.

Steagul românesc de sub conducerea neuitatului Rege Ferdinand I, a fălăit pe coastele grofilor dela Budapesta, ca un semn de război și ca o mărturie de izbândă națională.

De atunci au trecut zece ani. Grozii nici azi nu s'au obișnuit cu gândul că Ardealul martirizat de dânsii pe vremuri, s'a alipit la Patria Mamă.

Proprietarii maghiari nesupuși Statului român, cer ca noi să le plătim pământul expropriat și dat improprietarilor din Ardeal, în valoarea leului aur. Ungurii improprietariți tac chitic.

Societatea Liga Națiunilor s'a săturat de atâtea plângeri venite din partea acestor grofi învinși în războiu și pedepsiți de dreptatea națională, dar îngâmfați la Liga Națiunilor, ca unguronică lulișca de pe vremuri, care își bătea joc de întemnițaiții români naționaliști din închisorile Seghedinului, etc. Ne așteptăm că funcționarii unguri, cari n'au jurat creștină Statului Român, să primească pensii mari în dauna și în umilința

învățătorilor și preoților pensionari, cari au fost și sunt flacăra nestinsă a naționalismului român. Nu așteptăm ca învățătorul ruten Kralia, pedepsit de austriaci în Bucovina și care a mahnit pe înflăcăratul naționalist Florodor să primească 800.000 lei despăgubire din partea statului român pentru timpul cât guvernul austriac l-a suspendat din învățământ. Nu ne așteptăm însă ca domnii din comisia interimară a orașului Oradea să schimbe numele bulevardului Regele Ferdinand în bulevardul Nahum Sokolov, ca și cinstea mare adusă frunțașului sionist.

N'am crezut niciodată ca numele făuritorului României Mari să fie înlocuit cu numele reprezentantului unor oameni cari — cei mai mulți — în războiul nostru au fost mai mult dezertori și trădători decât viteji ai patriei, în care se îmbogățesc de pe urma afacerilor făcute pe spinarea românilor roși de multe nevoi!

La Oradea Mare, unde veghează naționalistul neînfricat P. S. Episcop Ciorogariu, unde se păstrează memoria martirului Gojdu, la marginea de țară, lângă Tisa, memoria celui ce a înfrunțat naționalismul integrat al neamului românesc a fost pângărită cu omagiu adus lui Nahum Sokolov!

Nu-i nimeni ca să desmeticească pe Consilierii Comunalii din O. M.?

N. C. Munteanu — Muntmarg

Insemnările zilei

Criza Cărții

Nenumărate articole s'au scris despre criza cărții și fiecare în felul său. Dar cei ce erau în drept să plece urechea să audă n'au auzit. Chiar câte cineva când a promis sprîjinul numai așa de formă, cum de altfel la noi se întâmplă. Politicienii noștri când aud de scriitor, li se pare că o bucată de cer s'a prăbușit peste capul lor. Înainte de război aveam un public cetitor cu un spirit mai dezvoltat în ceia ce se numește artă pură. Plăcerea vremii o simțea cetind pagini de rară frumusețe literară, din clasicii noștri.

Pentru dânsii idolul le era scriitorul. Ziarele care erau numărate pe degete, aveau o finută corectă ca formă și fond. Ori, astăzi, când războiul a lăsat o brazdă adâncă răscolind măruntaiele pământului, publicul, acel cetitor perfect educat și cu nerv de oțel, a dispărut.

În locul literaturii sănătoase forma vulgară a dat prilej să se creeze tot soiul de reviste care mai de care mai pornografice, astfel i-a croit omul un drum către prăpastie. Modul cum se prezintă, transpiră a morfină și cocaină. Apoi ilustrațiile create în așa mod și înfățișate ochilor cu un preț de nimic, îi dă omului prilejul să se transforme din era mistică în era decadentă. Declinul nu șade decât în

duzinile acestea de reviste, pe care ar trebui MINISTERUL ARTELOR ȘI INSTRUCȚIUNII, să le interzică apariția. Scriitorilor de rasă să le dea ajutoare, încât o carte bună să fie cumpărată cu un preț mai mic, spre a fi pusă la îndemâna tuturor, obligându-i cu aceasta și pe editori.

Atunci criza cărții va dispărea.

Ion Luca.

DIN TAGORE

Societatea suferă de un rău adânc, atunci când membrii săi sunt lipsiți de sentimente umane. Acest rău clocește în inconștientul societății, până când viața se distruge brusc printr'un dezastru. Dacă reprimăm personalitatea omului, se produce un gaz moral inflamabil, a cărui exploziune aduce moartea. Pașiunile la rândul lor trebuie să atrase printr'un mare ideal și admise în cercul pur al creației. Adevărata virtute nu constă în negațiunea păcatului, ci în stăpânirea lui. Virtutea este minunea, care schimbă haosul tumultos al pasiunilor, într'o cântare armonioasă.

Nu mai atunci va străluci viitorul într'o aureolă de glorie, când va domni în atmosferă calmul stăpânirii de sinc și țărnia pură a iubirei.

PAGINA LITERARĂ

Vă inspir!...

≡ TĂTARUL ≡

Comeara Sufletului

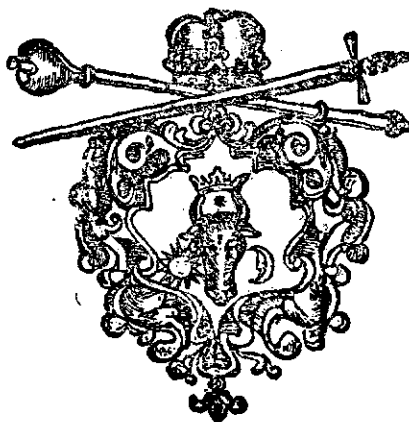
Evangelia lui Iisus este steaua polară, după care trebuie să se conducă omenirea spre limanul mântuirii ei. Farul cel luminos care strălucește în îndepărtare și chiamă pe corăbieri la malul unde și va găsi salvarea lui și a corăbierii. Fericirea acestei vieți și a celei viitoare nu se poate găsi decât în sf. Evanghelie, unde blândul Iisus povățuiește lumea să se pocăiască, să se lepede de păcatele otrăvitoare și să soarbă din apa cea vie în care se găsește înțelepciune, iubire, credință și dragoste eternă. Fiul lui Dumnezeu suferi moartea pe cruce, fiindcă El nu a vrut alt nimic, decât desătușarea sufletului din ghiarele păcatului și pornirea lui pe drumul fericirii veșnice. El își dete duhul pe cruce iertând pe cei ce-L pălmuia, pe cei care-l urau, pe cei care înfigea sulfa în coasta lui sfântă. El suferi chinul fără să dea dovadă de lășitate ferindu-se de ceace trebuia să sufere. El merse înainte ducându și crucea pe care trebuia să se răstignească dând omenirii exemplu, că pentru binele și fericirea fie numai a unuia, fie a mai multora trebuie să suferi trebuie să te jertfești. El ne învață cum să ne rugăm când ne rugăm, cum să postim când postim și cum să ne lepădam de tot ce este desertație în lumea pământescă, adunându-ne comoră în cer unde nimeni nu se poate atinge de ea.

să fiu iertat când noi nu iertăm pe aproapele nostru care ne greșește. Acest exemplu ni l-a arătat însuși Iisus când era răstignit pe cruce spunând: «Iartă le lor Doamne, că nu știu ce fac. Nu vă adunați vouă comori pe pământ unde le fură hoții și unde le trică rugina și le mănâncă molii, ci vă adunați aceste comori în ceruri unde nu le fură furii, rugina nu le strică și moliiile nule mănâncă». Unde este comoara voastră acolo va fi și inima voastră.

Când sună ceasul cel din urmă ca să pleci dincolo, palatele, moșile și grămezile, de bani le vei lua cu tine? Doamne ferește, cu tine nu e decât un han îngăurit și legat de deget ca să plătești vămile văzduhului. Câtă călătorie, câtă distanță până dincolo și cu toate acestea o plătește cu un ban! Dar când pleci bogătașule, plin de comori pe pământ, în China sau Tumbueți cheltui milioane care va fi hrană viermilor; și săracii mor de foame pe uliți fiindcă nu au un codru de pâine. Frumoase comori îți pregătești tu în cer?!

Hristos a fost sărac. El nu a avut pe acest pământ nici casă, nici masă, nici averi, nici palat și a cucerit lumea prin bunătatea lui, iubirea lui, prin dragostea și blândetea fără de sfârșit. Numele lui a ramas prin scris cu litere de aur în cartea acestei lumi și nu va peri în veci. Și voi bogăților din lumea aceasta strălucită o clipă și pe urmă vă pierdeți fără urmă. Averea voastră se spulberă și numele vostru este uitat. Multă glorie vă așteaptă dincolo, unde este plângerea și sărăcirea dinților. E drumul lung și lat în lume și vremea pe care o trecem zi cu zi este vremea în care se lefăesc bogății și avuții și săracii plâng pe uliți după pâine. Comorile sufletului la lumea de azi.

Pr. Dem. Iliescu

El bicui pe farisei și cărturari care prin purtarea lor arătau lumii că postesc și fac rugăciuni. El zdrobi mândria copleșitoare a sufletului lor spunând: «Când postești, nu face ca fariseii care își smoleșc fețele, sunt triști și se laudă ca să arate lumii că postesc; și tu când postești, ungeți capul tău și spală fața ta, ca să nu te arăți oamenilor că postești, căci Tatăl tău care este în ascuns, vede, și îți va răsplăti fie.»

Iertăți pe oamenii care vă greșesc vouă, ca să vă erte și pe voi Tatăl cel cereș.

Când ne rugăm, «și ne iartă nouă greșalele noastre», cum

Vă inspir în mine
Ca pe-o mireasmă aleasă l...
Vă inspir pe toate
Câte sunteți minunate
Pline
De o vrajă ne'nțeleasă l...

Și, vă port
Nu: ca pe un mort,
Ca pe scumpe moaște
Ci, vă simt în sânge:
Tot mai mult clocotitoare
Tot mai mult cum se cunoaște
Flecare
Cu parfumul ei
Răscolind toți nervii mei l...

... Și, vă port mereu
Zile,
Săptămâni și luni
Și pe voi, copile;
Și pe voi, femei întregi;
Și pe voi, cu ochii buni
Ca de Dumnezeu;
Și pe voi, cu ochii de sălbateci regl l...

Cridim

Liniește

Ion Constantinescu—Stejar

Noaptea, adormit cu gene
Mângâiate de Moș Ene.

Lămâiță 'n dngătoare,
Fluturașii dorm pe floare.

Șiruri roșii de mărgele,
Scânteeri de stele.

Busuloc și Tămăioară,
Zumzete de seară.

Lacrimi, de la lună nouă,
Boabe mici de rouă l...

Cu igiena ceva mai de aproape

De ce tot spunem noi tot vorbind de captorul pentru morți, că dacă e vorba de igiena și că de asta trebuie să ardem morții, apoi s'o avem în vedere mai de aproape, oriunde sănătatea este amenințată și mai cu seamă în nemijlocita noastră apropiere. Noi însă vedem organe ale medicinei foarte săritoare să ardă morții, dar mai puțin sărtoare la sănătate.

Dovadă Primăria din București, care are în frunte un medic și totuși vedem mai multă sarire pentru arderea morților și de loc pentru stămpărarea prafului pe care maturătorii Primăriei și-l dau în nas în miezul zilei pe străzi din mijlocul orașului.

Și în alte așezăminte cu medici vedem puțină pasare de sănătate, după cum citim despre spitalele «F. Iantropia» în Universul dela 5 Sept. 1927, că în curtea lui zac de multă vreme mormane de gunoai descompuse, care răspândesc miasme pestilențiale.

«M i mult decât atât: gardurile spitalelor sunt transformate în vespasiene» publice, Or fi de vină trecătorii rău creșcuți, cari duc țigania educației familiare până în centrul orașului, dar și cei plățiți să administreze spitalele pot fi oare scutiți de răspundere?.. Cum văd oamenii sănătatea numai începând dela cimitire și nu și ceva mai de aproape?

A. S.

*) Vespasiene înseamnă privăși. — Nota A. S.

Onoarea e ca și tinerețea: o dată pierdută, nu se mai dobândește.

Cantă.

Cât timp arde focul sacru al iubirii de patrie, o națiune e liberă, activă, puternică.

Segur.

Toată educația depinde de mamă.

Aristotel.

Di. Ioan Georgescu, autorul volumului de poezii «Metanii și Ore», cunoscut de cititorii «Universului Literar» și ai «Vieții Literare», face parte din acei cercari, deasupra oricăror preconcepții literare, scriu lorțați numai

de o sensibilitate excesivă, care își cere exteriorizarea ei imediată.

Sufletul este pastă, în care se imprimă, lăsând urme, cari treburile, deasupra oricăror preconcepții literare, scriu lorțați numai

Toamna pune semn ruginiu lângă suflet.

Noemvrie nu vorbește: întinde, numai, sfiori roșii
Peste sufletul cu florile facete ale adâncului,
La lumanarica afumata a sufletului,
...Aștept, aștept de mult
Noul tumult
Cu vederi stabe prin frunzele depe viață,
Cu tuse de vânt prin ciulinii uscați, jurubiță.
E timp de rugăciune,
Când ploaia cere miță la fereastră,
Când omul mângâie norul luminii cu mâini întinse
Cu ramurile simple de uscăciune.

(Metanii și Ore, pag. 11)

Sensibilitatea poetului devine uneori aproape maladiivă:

Plâns-am lângă felinarul morii,
Stăpător de trist și pustiu
Luminile sufletului meu și-am plâns
Cu ochii'n gol, în lumea întărită de cer...

În grădina lui moș Nicolae parcă e un colț de rai. Așezarea și alegerea făcută te minunează mult, încât stai și te miri de puterea unui om, când vrea să facă un lucru cu temei.

Din dosul casei, se întinde o cărare străjuită de două rânduri de gutui ce-și răsfăță cu mândrie rodul galben ca niște bulgări grei de aur, presărați din lărămurile stelelor ce-au căzut peste noapte. În fund se risi pește prisaca, minusculele cutii așezate de mâna unui copil într'o armonică orânduire. Căta-i ziuica de mare, moșul trebuia luște prin grădină, vorbind cu crengile, cu pasările obosite ce se aciuiază prin ramuri, bombănind cu prefaceută supărare, când vreun roiu nu și-a ales potrivit locul de r. ire.

Casa și scundă și pitulă între crengi umbroase de gutui, privindu-și tăcută chipul în oglinda apei, ce-și mișcă domol unda grea. În față lumea de salcii înverzite strejuește cu credință malul ros de șivoae mari. În păpuriș ciripit de pasările mici, îngânat arare cu ecouri largi de mugetul prelung al bouului de baita, Pe lucul băii broscoi cu ochii bulbucați telenți pe burta se soresc în cele din urmă raze ale unui apus roșu de toamnă. Din fundul grădinii cu pas măsurat, se îndreaptă către casa moș Nicolae, cu un cosor de vie înlipt în brăul ce-i ține mijlocul.

Poartă o barbă argintie — cum e obiceiul aici — în cap o pălărie veche de sub care ies niște plete albe ca troianul ierilor ce s'au lasat pe umerii moșului. În colțul ochilor s'au făcut încrețituri mărune, așa că fața lui pare că i scaldată într'un zambet de mare mulțumire.

Când da cu ochii de mine: — Hei, sa zice ca semnele trupului nu s'adivărate! Ba sa crezi, câte odată și'n ele... Vezi ma mânca ochiul drept. Ma gândiam eu, cine să-mi vină mie prin pusietățile astea? Și iacă-tă picăși d-ta. Prevesuita nea nu ma dă greș...

Ne așezaram pe prispă de lut cu lăza către apa molatecă a Tatarului. Moș Nicolae scoase dint'o punga zotoasă de piele tutun toat un lot groase și-și implini o pgară a lene.

Noaptea își desfăcea perdelele negre pentru odihna adăncă a panăntului. La apus lucețărul, ochii ierărmând în noaptea senina, clipia cu duioșie. În bolta galăgia broașteor nu mai cură noștea margini, înurajată de caldura moleșitoare a serii. În dreptul casei, sub mal, un bou de boita piângator, buhaia discordant ca un vaet slăcitor în larma catastrofală a broaștelor. — Boul bălții prevestește ape mari... Când simte ca apele cresc, apoi începe a mugli. Păzească-ne D-zeu de urgia locului și a apei. De două zile, vad că Tatarul și-a turburat unda,

iar din când în când, plutesc pe fața-i lină crengi și trunchiuri de copaci măliți. Se vede că sus s'au pornit ploii mari... Și pacoștea revărsărilor nu-i deasă, dar și când se pornește nu i stă nimic în cale. De loc te aperi cu apă, dar de apă... numai cu ajutorul Celui de Sus...

Eram mai de-o șchioapă, când se umilase Dunărea ochiu, de svârșise peste maluri umplând bălțile și slărământ așezările depe malul ei.

Asta era după războiul cu Turcii... Plouase o săptămână și mai bine, ploii mari cu apă multă. Pluteau pe față apele copaci smulși din rădăcini, grinzii, scânduri, șumuioage de pae, scurse în vătoarea apei măloase ce alerga la vale cu o manie nemaipomenită.

Se auzea că la deal ar fi prăpădit puhoiul pe unde trecuse. Pe la noi lumea sta cu mare grijă căci se putea rupe din când în când digul rămânând în gura șivoiului.

Primarul, consilierii, oamenii se așineau întărind pe unde puteau spărturile făcute de apă. Unii bateau pari, alții aruncau pamânt. Lumea îngrozită lășise cu mic cu mare. Apa curgea turbată învărtind în joc drăcesc la anafoare pradă luată în cale.

Înt'o după amiază, pe când lumea se sbatea dregând apararea împotriva apei, numai ce auzim pe Nichifor copotarul sunând tare clopotul cel mare o primedie.

Crezuram că s'a spart undeva dar când colo zărim în susul Canalului de pornea din Dușare, o casa adusa de vătoare. Toți se priveau buimaci, când unul din mulțime strigă: — Casa lui Mărza Tatarul, de la Tatarin.

D. I. Dogaru.

S'a rupt malul și a luat-o apa. Rămăsese alară doar acoperișul de stuf lasat pe-o parte. De-a supra, Tatarul făcea semne cu brațele să-i sară în ajutor. Desfacură câțiva flacăi podul și luptând pornă spre nenorocitul care era în voia valurilor. Lumea privea cu sufletul la gură și îndemna pe văslăși să zorească. Mai aveau puțin până la casa, când acoperișul de stuf fu deslăcut de puterea apei și se prăbuși în adâncimea șivoiului înghitind într'o clipă și pe Tatar.

Un murmur de durere se ridică din pieptul mulțimii adunate care era de față. Mai la vale, plutiră grinzile deslăcute, mănate de fuga pustului. A doua zi se găsi și trupul Tatarului, în fundul unui cotton plin de māl cleios. L'au îngropat în țântirumul turcesc la marginea satului. D-zeu ne-a ferit de primejdie, căci li era de ajuns birul unei vieți omenesti—poate fără nici o vină.

Pe aiurea s'auzea că ar fi măturat sate întregi. Ce gândesci d-ta? Cu mânia apei nu-i șaga. Și de la întâmplarea asta i s'a zis canalului, care pleacă din Dunăre Tatarul. După aceea și ostrovului care o săcat mai pe urmă i s'a zis tot așa.

Moș Nicolae tăcu dus pe gânduri.

Din grădina venia o adiere molatecă, aducând o mireasmă plăcută de gutui coapte.

Oracăitul broaștelor amușise. Sub malul Tatarului, bouul bălții mugea prelung, prevestind ape mari...

Cu brațe înegrite de noapte, gutuii prinseseră fugăr lucețărul de seară, amestecându-i în glumă printre gutuile coapte...

Chieleş Impărat

de SERAFIM IONESCU

Cu o poartă pe sub el
Și c'un cerdac frumuseț.
Dumnița sa se eșeze
Sus, d'acolo să vegheze
La toți fiii, de împărați
De crai, de boieri bogați
Ce jos, prin poartă, vor merge.
Să caute, să chibțească,
C'un măr d'aur să-l loviaască.
Slatul i-a fost ascultat...
Foișorul s'a dărat
Și 'nt'o zi de sărbătoare.
Trec toți care mai de care:
Priști și crai și împărați
Și boieri, oameni bogați
De prin lume, din tot locul
Ca să și facerze norocul.
Fata însă nici gândeste,
Pe nici unul nu-afințește.
Un bătrân, de sub șoproan,
Trecut prin ciur și dărmon,
Căre multe auzise
Și văzuse și pășise,
Care știe și pricepe
Toate celea, 'ndată 'ncepe
Să cerce, să poruncească

— va urma —

Un poet nou: Ioan Georgescu (METANII ȘI ORE)

În coloanțele acestei gazete am scris cândva despre poezia nouă. Și-am arătat atunci cum și de cine era reprezentată poezia nouă românească, sau mai bine zis, cine ar fi vrut s'o încetățenească.

Au băntuit, dela război încoace o serie, de așa zise curente literare, cari, importate exagerat din literatura străină, nu aduceau nou decât o avalanșă de cuvinte înghesuite, fără nici o finută estetică și chiar fără o idee directoare—desmițându-se astfel, de cerebralismul pe care aveau pretenția că l ridică.

Așa, a fost năpădită literatura noastră, de ciuperca beletristică ca: suprarealismul, constructivismul, dadaismul, expresionismul, și ată ea altele.

Unele însă, chiar dacă aveau o idee directoare, erau în schimb lipsite de sensibilitate, de un tumult interior care face adevarata poezie.

Deacea astăzi când dăm de un poet, care, deși întrebuită-tează versul de factură nouă, fiant de mijloc și cu sonoritatea lui aritmică, dar ne-duce mult suflet în versurile sale, trebuie să l relevăm.

Ca la poarta casei mele
Nimeni n'a mai batut.
Puzderie de vise, pentru împodobirea
Patului meu și un somn de plumb
E tot ce-mi mai rămâne,
De azi pe mâne...

(Plâns am lângă felinarul morii, pag. 21)

Motivele de inspirație pe cât sunt de noi, pe atât sunt de variate în poezia d-lui Georgescu. Volumul chiar este împărțit în capitole ca: Zăgăgul oreilor; Degetele toamnei; Semne peste

Frunză lină
De lumină
A căzut pe-o piatră udă,
A căzut pe-o piatră udă.
Frunza lină
Dintr'o tină
A țesut o lacrimioară,
A țesut o lacrimioară.
Frunza albă
Dintr'o Saibă
Licăriță'n cer țărziu.
Smulșă dintr'un pom pustiu,
A murit pe-o piatră seacă.
Cine bate lemn de toacă?...
(Cântec sec, pag. 80)

Di. Georgescu rămâne poet toamnei dureroase și al duioșilor

În poezia nouă românească aceste motive au părut veci și deașceia au fost demulți locuite. Total însă revine, și ocazia o dovedește cu multă dăruire de talent, volumul «Metanii și Ore», al d-lui Georgescu

Stelian Semedrescu

.....

7) Intreprinderi neguțătorești

În fiecare sat, — localnicii (nu-s subțiri) gras plății ai cutărui Minister sau Soc. pe Acțiuni ca leovind-au dând din mâini, lea la tot leață să fie la capăt de lună) răvnesc numai la rodul câmpului. Cum își muncește creștinul țărana, sau cum își gospodărește ograda, livada, — că butuc de vie mai rar să aibă — așa are spicul, boulenii, pruna pentru țuică... În țară la noi, pasă-mi-te cam întotdeauna a fost belșug; românul, nu prea s'a sinchisit de cât să semene cum o semăna; și apă la vreme — că în luna lui Cuptor, pârșug tot pârșug va fi. Bunătatea asta de timp e drept că a dăinuit până la început războiului când prin gări putezau munți de grăne din 3—4 ani laun. Mica Românie din trecut, din prisos vindea peste hotare. Azi... Azi, am rămas cu oțatul! Să mai judecăm cauzele? Deocamdată nu pentru asta scriu articolul și apoi ce să mai deșgropăm morții, mai bine să spunem că în alte țări (de) poate mai învățate ca noi) în loc să facă fiecare politica de căpătuială cu «ce bine-i că vin ai noștri» au început o muncă în comun luând ca prin cămăruță puțină cheltuială de bani și viagă sa stoarcă pamântului cat mai multe din bugajile sale. Astfel țelul seci — pușturi întregi de nisip bătute numai de vânt și soare aspru, au devenit prin mâna meșteră grădini cu roade! Ia noi noi țărana nu-i prea secolă-mă românească ce-o colindă nu-s greoi la treabă ba, de n'am vorbit cu banii cu o leacă de streănău am putea vedea cu ochii ca avem chiar bogății pe care nu le luăm în seamă și nu le ridicăm la devarata lor prețiale, deși un sat le are și totuș nu șie că le are (avut ce se irosește din neștiință ca și scumpețenie îngropate de avarii care în van le caută, căci le-a uitat ascuzății). Așa suntem noi. Nici măcar nu banuim ca din satul cu 100 de «tunuri» cu colibe acoperite cu stuh și țără împrejmuire (ce să mai amintim de ocolul plin cu buruici și bălegar lumegand în laia usă) nu cu mult preget în laia putea da adăugău și un pic de bunăvoință ca să pozeau, cu totul alta întâjă-gare... De stai la sat cu vre-un meșter primu cușău și cel din urma e: Saracie! De te duci în ograda și țără lui vezi: Să-tăne, de mergi în petecul de câmp vezi: Saracie! și cu toate acestea adevărul nu-i totuși astel!

Din potrivă, săteanul are pripeșul după cum poate să sarie cu ochii meșter de bucurie pînă la țara cerului albaștru și roșea bugatelor holde în cea mai deplină libertate a mișcării și a gândului (în sate lipsite orarului celor 8 ceasuri de muncă și după cât știm și condica de prezență — spaima funcționarilor! tot așa liniștit, nelimpdicat, chibzuit, să-și însușească și țuică și câștigul... Cum? Prin ce minune? Prin mărunele întreprinderi neguțătorești au atât mai mult că nici capital nu-i trebuie, iar marfă are din destul. O pildă: Un car

venit de la câmp a răsturnat în mijlocul curții o clae de lăn. O iașă petrecută alară face din stog, jumătate negru tăciune, un slerț gata putred de șcursoarea ploii, topirea zăpezii și-un slerț neatins, miez... Dacă... «un car venit de la câmp răsturna» în sură podită clae de lăn? Ioana harnica satului are vre-o douăzeci de găini și vara le cucă în dudul de la poartă, iar în grajd, Când vin flacăii de pe la ibovnice noaptea — pe linie — dă cu o scurătură, pocnește o găină și dimineața când le numără harnica satului întotdeauna lipseac două trei; iar în grajd «Codana» trebuie să omoare cu copita, măcar una... Dacă Ioana pe cele «douăzeci de găini» le cucă într'un coteț făcut anume flacăii c'o scurătură... sau «Codana»...? Hm? Ce ziceți? În adins am dat aceste două pilde cari, parcă n'au nici o legatură cu întreprinderile de care vrem să vorbim ci, totuși... *fiere care lucru făcut la vremea lui și cu socoteală aduce câștig*. Gheorghel cel cu caru'cu lăn rasturnat în curte (i.e. a spus cine-va că) și a făcut sură și că în anul asta are lăn destul și că nu mai umbia să cumpere ca anțăr. Ioana — harnica satului — a prasit numai găni împințate și cu găni g o l, outoare. Doamne, Doamne! Totă ziua o vezi la oraș luând bani pe ele, lăba, la un cârd de vreme i s'a părut că ar putea vinde mai multe de cât are și atunci a început să mai strângă de prin sat.

Când a prins de veste celelalte surate — hop și ele la țarg. Intrecându-se care să-și vândă mai repede marfa, s'au pomenit că lașă una de ciuda altele din preț și la înapoiere se mustrau venind spre casa. Ioana însă le-a împaciuit așa: De aici în colo ea o să duca toate ouaie și deci toate o să fie vândute cu aceluș preț ca să nu se mai întâmpine ca una să câștige mai mult și alta mai puțn și sau legat — harnicele satului cu juțământ (lăra șirea barbaților!) că așa or face, lată o mica întreprindere neguțătorească pușă la cale. După oia, a venit rândul lapteului și lucrurile mergeau bine dar s'a întâmpinat într-o zi că Ioana s'a întors cu laptele nevândut. Tii! Tot satul țerbea de supărare. Ce să facă din atâtea lapte? Brânză? Uoi... și Ioana a avut ce vinde... Trece o vreme și câmpul lui lăn parea o mare gaubena de spică coapte... Vecinul Stan parca n'avea câmpul la lei? Dar Stan Toiag? Și țără și mare, nu știu cum s'a întâmpiat ca s'au înduvințat cu toți la chimar, că drumul până la țarg era plin numai cu căcuțe în mers scărțind sub poțara sacilor cu grău. La piață, oțai-va petruiați vazănd baranul și ochii acipitori după bani ai nevoiașilor, dadeau un preț de rușine: Vrai cu-atât? Nu? Ai să te întorci cu grăul nevândut, că uite piața-i plină.

Și când se gândea românul să-și dea muna pe nimica și să-și se știa fiecare că are datorii, mai că-i venea să-lsvârle'n drum.

Noroc de Stan Toiag c'a prins găduul pistruiaților și mi-a strâns veciul toți la un loc și s'au slătit că dacă o veni vre-un luda să-l trimită la Toiag c'o meșteri el prețu-l.

Și-au venit vre-o 7 luzi: Bade toate curuțurile sunt ale Dumitale? Toate — facea Toiag cu lăloșenie. Și chit preț? Cu atât întorcea nasul Toiag. Sau sucit luzi, s'au învățat, a mai luat grău în palma din fiecare «curuț» l'a mai pleuit la vânt și căni a înțeles că din Toiag bău nu face, c'aveau porunca de la București să strângă bucate cât de mari ar fi prețurile! l'au mulțumit cu cât a cerut el — și prețu-l a fost la fel pentru toți și mulțumii au fost românii și s'au jurat că tot ce or avea la olăță și numai cu un singur preț vor vinde și așa, în satul Răsoaca. Ioana — acum cumpărase și mașini pentru fabricarea derivatelor din lapte — trebaluia și cu găini moțate și ouă; Stan, strângea bucatele, Ursu Mihai, avea «aparar centrifugal» și vindea mieșure tuturor — la țarg (nu știu cine îl mai învățase) în borcane de sticlă cu etichetă...; Mirana care fusese slujnică la Școala de Sericicultură, dădea la toate «arvunind» samănța de gânduci de mătășă ba cumpărase frunza duzilor din sat — pusese chiar paznic și prin lunie — Iulie ce era în șopronul din curte, mândre nu altceva din grăzi numai sculuri de borangic și prin unghere mățuri cu goșoși aibe și galbene... Salta, pentru că-i place florile, punea de tot felul și toate cucoanele din țarg o cunoștea ba, de plăcere, în plimbare veneau și i le cumpărau din curte căci nimeni n'avea ca ea: gherghine, mixandre, rozete...; Ursuzul de Toader Cepuleț cel cu lăvezi de pruni oțată la oraș s'a gândit ce să aducă ei la copii, ce să aducă? Covrigi le luase, niște corăbioare și pistii avușese grijă și-a văzut un borcan cu magiun, n'a stat pe gânduri.

Venind spre casă a făcut socoteala cât scoate el pe țuică, cât ar scoate dacă face magiun și de atunci prucele nu mai se colțecesc în butoaie, nici cazașul nu dă mai arată dintr'o sură ci, Toader e mare neguștor, are de vânzare: magiun în borcane; prune coapte (un rând de zahăr, un rând de prune, un rând de zahăr... la lăvețe; prune alumate sau uscate în saul... și D-zeu să mi-l fericească, adică să-i fericească pe toți din Răsoaca nu le mai stă nici mâinele nici piciorilele nici capul de treburi... Unii chiar s'au mutat la oraș și-au deschis prăvălii... (Noi, nu! n'am deschis nimic, s'atome mulțumii că putem cumpăra de la Români...)

Cesar Pruteanu

*) Viitorul sat Românesc.

Rugăm stăruitor plății abonamentului

Desființarea cercurilor culturale

lată o măsură a celor mari, care ne dă să înțelegem că poporul nostru este destul de luminat. De acum nu-i mai trebuie carte.

Săteanul nostru, ori unde ar trăi el pe pământul românesc, fie pe Bărăgan sub arșii soarelui, fie în steelele Basarabiei, fie în Bucovina, munții Apusului sau pe malul Tisei este pe deplin luminat asupra tuturor chestiunilor de ordin social, economic și politic.

Cine a făcut această constatare nu știm, dar vedem că trebuie s'o fi făcut cineva întrucât, măsurile luate îndi ă acest lucru.

Cercurile culturale atât ale învățătorilor cât și ale preoților, nu urmăreau altceva prin sedițele lor lunare decât luminarea acestui popor, îndrumarea lui pe căile cele bune.

Nu stăruim aici asupra mariei opere culturale ce săvârșeau aceste cercuri. Ele sunt evidente.

În acest scop învățătorii făceau jertfe și le făceau din toată inima.

Înțelegătorii menirii lor, erau mândri căși puneașu; fletul pentru ridicarea fratelui lor gol la suflet, necăjit și prea puțn înțelegător al roștului vieții aici pe pământ.

De nevoiași răzeși, cari nu vedeau cu ochi buni această muncă extra școlară nu vorbim. Ei trec prin viață ca și cum n'ar fi existat.

Cei ce au desființat aceste cercuri, au luat totuși o măsură ideală, așa zic ei, dar Doamne ferește-ne de aceste măsuri ideale; de a fi înființat o direcțiune a culturii poporului a cărei rost după cum s'a accentuat și în parlamentul țării nu este altul decât căpătuiala atător și atător poștiri de slujbe grase.

Această direcțiune va face deacum totul pentru bietul popor.

Vai, cu câtă greutate se adună banul în visteria țării și cu ce ușurință se aruncă! Luați aminte, Domnilor, că acest ban este udat de lacrimile amare ale atător nevoiași, și blestemul lui Dumnezeu va cădea asupra celui ce nu-l chivernisească cu înțelepciune.

Se cheltuia ceva cu cercurile culturale?

Nu erau ele de folos? Au protestat învățătorii împotriva lor?

Va înlocui direcțiunea culturală tot atât de bine aceste cercuri? Este ea o economie pentru țară? Este făurită în adevăr pentru popor sau pentru favoriți?

Vom vedea Viitorul ne va lămurii.

Noi însă — apostolii neamului —, cu toată sărăcia în care ne sbatem, «câci n'am primit salariile dela Noembrie 1929», nu vom da înapoi, ci vom continua cu aceeași răvnă sfânta noastră datorie.

D. D. Achimescu

Momente culturale Sărbătorirea Seminarului „Melchisedec Episcopul“ din Ismail

Fiecare popor, instituțiune, și om își are momente însemnate în tot timpul existenței sale.

Urmând acestei datini atât de înrădăcinate și frumoase ce caracterizează neamul nostru românesc, seminarul din Ismail această instituție cultural-bisericească, serbează în fiecare an ziua măreață a celor «Trei Ierarhi» patronul său, care în mod nevăzut veghează și astăzi ca și odinioară la propășirea adevărului creștin, al ortodoxismului.

Importanța și rolul ce l-au jucat St. Trei Ierarhi, formând epoca de aur a creștinismului, a fost pe deplin analizată și lămurită cu aplicațiuni la viața noastră de elevul Popa I. c. VIII. Prin căldura și entuziasmul de care a fost cuprins acest elev, unită cu evlavia celor «Trei Ierarhi» a făcut ca drept credințioșii ce se aflau în St. locaș al Domnului, să trăiască clipe de reînălțare adevărat creștinești, și să admire munca de zintărită a celor ce contribuiesc la marele edificiu de cultură, dimpreună cu conducătorul și sufletul acestei școli Păr. Econ. st. Gh. Vlad.

După terminarea St. Liturghii a urmat tedeumul la care au luat parte cele mai însemnate personalități, de asemenea cu corpul profesoral.

După amiază a început deslășurarea programului serbării în sala „Gavriil Muzicescu”. Dl. prof. N. Răileanu a vorbit

despre: «Biserica creatoare de valori», care deși laic a știut să prețuiaască și să răspândească adevărul, punând la baza tuturor, Biserica, acel izvor de apă vie și focar de cultură în toate direcțiile. S'a văzut acest lucru din ideile conferențiarului: Cultura europeană cu idealurile ei în artă, știință și credință ne a produs valori, cari servesc de îndreptar progresului nostru. În materie de credință, Biserica creștină a realizat o filosofie și o morală populară accesibilă maselor adănci ale mulțimii. Biserica noastră națională a fost pentru poporul nostru o creatoare de valori în toate ramurile de activitate. Cele dintăi clădiri, biserica le-a ridicat, iar mănăstirile clădite pe la trecători au fost și cetăți de apărare. În arhitectură se vede un progres continuu prin opere nemuritoare cum sunt: *Mănăstirea Dealului, cea de Argeș, Dragomirna, Trei Ierarhi dela Iași* și aceea care intrunește toate motivele, este mănăstirea *Hurez* a lui Brâncoveanu.

Mănăstirile erau adevărate centre de cultură cari ne-au dat calligrafii de mână întâi, apoi tipărituri de cărți bisericesti și laice, pictură care înfrumusețează clădiri ca *Sucevița*, vase și odoare care au valoare neprețuită.

Biserica națională a făcut și circulația valorilor prin oamenii care i-a format. A fost pentru orientul apropiat, centrul de cultură care a dat directivă în secolul al XVII. Un *Simion Ștefan*, un *Varlaam*, un *Petru Movilă*, un *Doasoftel*, un *Șaguna* etc., au însemnat momente culturale de prima mână pentru neamul nostru.

Dat fiind, că biserica noastră națională are în saul ei astăzi pe lângă ortodocși și pe uniți, e dată posibilitatea unei economice dezvoltări, care va duce iarăși la vechea unitate, care trăiește în sufletul poporului nostru.

După această cuvântare cantecele ne-au reînălțat sufleteste, simțindu-ne în alte siere ale armoniei desăvârșite.

Recitările în dulcea limbă românească, jocurile gimnastice, au dovedit întrul totul zăcătoarea: „minte sănătoasă, într'un corp sănătos».

Partea a doua a fost formată din piesa: «Millo Director» de V. Alecsandri, jucată cu mult talent, de elevii seminarului.

Cu acestea ia sfârșit serbarea măreață a seminarului, care a dat dovadă de munca ce depune înțreg corpul didactic, întru luminarea țingretului, viitorii apostoli ai bisericii și neamului nostru, în frunte cu energicul și distinsul Păr. Director Econ. Gh. Vlad.

V. Filuță.

JUSTIȚIA ȘI AVOCAȚII

Autorul articolului «Stălpul Răuțăților», după d-nul I. P. Copuz, dă sinteze nejustificate.

E adevărat că d-l I. P. Copuz e convins că l'a turtit, însă nu știe dacă d-sa e convins că a dat sentințe juste, în ori ce caz e un merit pentru d-sa că încearcă să dea maxime generalizate din sentințe nejustificate și ca susținere a celor generalizate d sa aduce argumente încă din anul 1911. Deci vă plângeți în zădar. Schimbați legile și moravurile — mai departe nu vă interesează e destul că d-l Copuz cere schimbarea și a legilor. D-le Copuz dacă ar fi vorba aici de un partid la putere poate că ai avea șansă să schimbi, și atunci nu ne «vei mai auzi că ne plângem în zădar. Înțeleg că dacă cineva e contra unor moravuri pe cari le crede absurde trebuie să aibă un sistem de morală care să aducă regenerare — pe care trebuie s'o binecuvântăm dar ca să te a-larmezi numai de dorul alarmării e un ce, care cade de la sine.

Ceeace și mai dureros este că d-l Copuz confundă ce este conștiința și când trebuie să-ți faci «datoria în con-

știință», când te erijezi ca apărător al unei cauze nedrepte, e just că ai datorie — dar nu în conștiință.

«Numai avocatul cu meșteșugul lui l-a scăpat de închisoare pe d-l F care în fapt era dovedit, dar în fond nu era vinovat». Sunt convins că d-sa nu greșea dacă inversa, căci dacă am presupune că d-l X și-a angajat un avocat mai superior decât avocatul d-lui F și atunci nu-mai avocatul d-lui X cu meșteșugul lui la băgat pe d-l F, care în fapt era dovedit și în fond nevinovat.

Și acum îl întrebăm pe d-l Copuz avocatul d-lui X sau avocatul d-lui F și-au făcut datoria în conștiință căci după d-sa amândoi ar fi fost lași, înșelători, dacă nu-și făceau datoria pentru care au fost angajați ca apărători — unul pentru o cauză dreaptă, celalt pentru o cauză nedreaptă.

E daevărat că și avocatul d-lui X cum și avocatul d-lui F și-a făcut datoria în conștiință dar primul și-a făcut așa cum o cere d-l Copuz și celalt așa cum trebuia și cum îi dicta conștiința.

Avocatul d-nului F putea foarte ușor să erijeze ca susținător al d-lui X, căci pen-

tru avocații de astăzi e îndiferent dacă susține o cauză dreaptă sau ba, — e destul numai să fie plătit.

Un avocat poate fi simpatizat și de un criminal cât și de un nevinovat. E lucru constatat că avocații cu aceeași ardoare și interes apără o cauză dreaptă cum și o cauză nedreaptă, și acest lucru influențează mai mult sau mai puțin mentalitatea societății de astăzi.

După cum d sa învinovățește societatea, familia, școala și biserica de exemplele d-lui Șt. Florescu tot așa putem să învinovățim societatea, familia etc., că nu-și apără drepturile ei, bazate pe morală creată de ea și factorii ei. Ar fi bine ca un tânăr înainte de a îmbrățișa avocatura, să se cerceteze dacă e în stare să refuze un onorar gros oferit de un vinovat și să aperse numai pe cei nevinovați. E dela sine înțeles că dacă vom avea avocați de acest gen atunci și crimele se vor împuțina.

Ne trebuieș avocați idealști — cari să se jertfească în slujba adevărului — să nu aperse ca să se îmbogățesc, să aperse pentru că așa e bine.

Ursache Grigore

PRIMUM SCHIMB CU ORICE GAZETA

DESPRE DUEL

de Lt-Colonel EM. BOTEANU din Cavalerie

În timpul veohi duelul avea diferite obiceiuri, astel: în timpul cavaleriei, învingul perdea dreptul celuiș și al armeilor sale; mai mult încă, era legat cu piciorașe de coada călăului și țărăț alară de arenă, unde se spânzura alară dacă nu avea capul tăiat. Mai târziu se renunșe prazu la coada dreptății și la zăbușalele ordinare, dar și ele fură adesea ambarțate în salvarea chestiunii de onoare, căci un angist dramatic și un spectacol de ultimă sesiune coreografică la 6 săptămâni închisoare pentru furtul unor viori din oțheștră, deliberearea juriului în fața unui mult timp. Juriu se gîndește și țărăț în țel, și să-și a renunșe la sorși pentru rezoluțiunea ce trebuia să ia.

Și puse deci într'o plășie

doză tuburi de pene, de neegală lungime, cea mai mică trebuia să indice inocența acuzatului și cea mai mare culpa lui.

Judecata lui D-zeu dacă o numim astel, se pronunță contra-i și primul jurat declară înaintea curții printr'un verdicț că îl recunoaște vinovat.

Rudele și familia având cunoștință de ceea ce se petrecuse, ridică un memoriu, pentru a cere grațierea nevinovatului inculpat, Ministrul de Justiție luă informațiuni necesare, cercetă juriul în secret și obținu deia fiecare (versiuni) diferite, dar coincindând în fond, adică, unanimitatea juriului nu existase și ea s'a raportat la sorși pentru a se pronunța la libertătea și onoare acuzatului, în consecință se ordonă liberarea lui.

O probă și mai evidentă cum că judecata sorșului, sau mai bine voința lui D-zeu nu se amestecă în mizerabilele afaceri ale vieții noastre și că prin duel nu se va afla vinovatul, voi cita un exemplu:

În 1828 se afla la Paris un bancher mare, ospitalier și plin de amabilitate. Cea mai bună societate venea la dânsul. Femeia sa d-na M. tânăra, elegantă, spirituală și foarte frumoasă, făcea onoare casei cu o grație și o cochetărie ne mai pomenită.

Doamna plină de virtute ca și de bunătăți nu putea scăpa calomniilor, sau unde nu-și găsește ea locul? Deci câteva vorbe surde, începu să circule lată prin oraș, pe care răuțăcioșii și geloșii le aproba cu repeziune.

Dar seceasta nu fu nimica. Bancherul primi mai pe urmă o scrisoare anonimă lăcută înadins pentru a distruge lericirea lor casnică. Prin ea i se face cunoscut că dl. B... este amantul d-nei M... arătându-l o mulțime

de fapte fără nici o însemnătate, dar care toate întrunite dau oare care bănueli.

Bancherul vol să ardă scrisoarea căci își adora femeia și nu se îndoaia de dânsa, era sigur și de dl. B... căci era unul din cei mai buni amici ai săi. Pentru ce să se dea pe față? Ce deosebite putea face între asasinul mortal, care se ascunde pentru a comite crima și cel ordinar care lovește pe față victima, acesta din urmă fură aurul, cel de al doilea omoară.

Care este mai culpabil?

Cu toate acestea Bancherul se lerea de a da pe față calomnia. Citea scrisoarea neconținut, o comenta în diferite feluri; bea, cum am zice îmi pare mie otrava care distruge principiile fericeite sale vieți. În fine plin de supărare, nelinișite și gelozie, hotără a se confia celor mai buni amici și rude ale sale. Scrisoarea va putea fi recunoscută, așii vor putea mai repede decât mine a descoperi mâna care a scris această pagină perfidă.

Reuni un fel de tribunal de familie în care era și d-nul B... trebuie să mai adăugăm că printr'un fenomen unic, Bancherul care era până atunci totdeauna gelos, de astă dată nu credea în faptele denunțate, nu lovea deci de loc pe dl. B...

Acesta din urmă citat în scrisoare, inculpat, avea interesul mai mult ca toți a rupe vâul, sub care se ascunde onoarea și bancherul, crezu că îndeplinește o datorie leală, făcându-l să intervină direct. Când persoanele chemate fură adunate, bancherul expuse faptul, prezintă scrisoarea care lu trecută prin naștea ochurilor asistenței consultând susținătorii lor, spre a vedea dacă nu-și, reamintesc scrisul.

Deodată lăză nici o ezitare mai multă asistenței declarară că scrisoarea nu poate fi scrisă decât de dl. J... oaspete nelipsit al casei bancherului, unul din cei mai galanți admiratori ai d-nei M...

Dl. J... era cu relațiuni depărtate, cu cel mai mulț din acești

Domni care compuneau consiliul de familie, el întreprinuse cu dânsii în timpul mai multor voiaje corespondența.

Se scoaseră mai multe scrisori de ale lui, care toate erau subscrise, de el, le compară, le confruntă, le supuse la un examen minuțios de eșea culpabilitatea lui. Scrisoarea era de acelaș caracter, formatul tot după un model, aliniatele începeau la acelaș distanță, literile mari aceleași, hârția același, modul de îndoire a hârției acelaș, nu se putea deci înșela asupra culpabilității Domnului J... Bancherul voi să ceară satisfacțiunea lui J... consiliul de familie însă se opuse; onoarea d-nei M... era prea pură pentru a deveni obiectul unei bănueli, nu trebuie însă compromis luând în serios o acțiune așa de murdară.

Bancherul trebuia să se supue juriului pe care îl alesese singur, dar le ceru voe ca cel puțn să lase a face cunoscut d-lui J... că conduita sa merită disprețul tuturor.

Rămase a se alege trimisul d-lui B... se propuse singur și lu acceptat mai cu seamă că era indicat ca culpabil, avea tot dreptul de a face pe calomniator să înțeleagă nedemnul său fapt.

B... plecă pentru executarea misiunii sale. Trebuie să mai adaug că B... era un tânăr elegant și violent când pașunile sale erau în joc. Încă chiar de mult timp exista între el și dl. J... o rivalitate ascunsă; ei dau amândoi țarcoale, ce e drept d-nei M. și erau amândoi frumoși, bogăți, de ala se urau; hrăneau în fine o antipatie ascunsă, care nu căușa decât ocazia pentru a eclata și să degenereze în ură reciprocă. Inșuși B... în loc de a expue faptul cu măsură și cuvînță; se amporta însulte și amenința pe J... care răspunde iarăși foarte rău respingând acuzații ce i se adusesse și protestând în zădar că nu este el autorul scrisoarei anonime.

(Va urma)

Seleționarea porumbului pentru semănat

De câțiva timp se face o intensă propagandă ca în locul porumbului să se cultive numai grâu. Dar cum aceasta nu se poate înlăptui imediat, urmează, ca porumbul ce l vom semăna, să aiba toată atenția din partea cultivatorului în alegerea seminții cultivarea și conservarea lui, deoarece mămăliga, va forma încă mult timp hrana zilnică și fundamentală a țărânului și muncitorului Român, în special aceluia din Moldova și Basarabia.

România este prima țară din Europa și a doua din lume în ce privește suprafețele cultivate cu porumb.

Presă Cehoslovacă, arată între altele, ca această țară, importa anual din România, treizeci de mii de vagoane cu porumb în special din varietatea *Scoromniuc și Hângănesc*.

Presă Română, a luat apărarea nu numai a cultivatorului de porumb, dar chiar și pe aceea a consumatorului. A arătat că la noi se seamănă de multe ori porumb cu vegetație târzie, acel din grupul *Zea moys identata* (porumb dinte de cal) și adeseori este recoltat toamna târziu pe timp ploios. Astfel încercat cu apă, se depozitează în hambare, sau coșar, prost acoperite, în care continuă să pătrundă apa ploilor sau zăpada îngrădă de vânt, și din care se consumă pentru hrană și tot de aici se rezervă pentru sămânță.

Din această cauză, majoritatea porumbului exportat de Români, se mucește chiar în timpul transportului.

Consumul de făină de porumb provenită din porumb necompt, degenerat sau mucegăit, predispozează pe consumator la diaree boli, și cu această ocazie, atragem atenția ca în ultimul timp numărul bolnavilor de pe lagăra este în creștere în: Trașești și Mihalășeni din jud. Botoșani; Rugnoasa și Pastraveni din jud. Suceava; Fîlțoara jud. Neamț; Botșii și Rădăuți din jud. Bacău și S. bacani din jud. Roman.

Într-o conferință recentă ținută la Societatea Agronomilor, Dr. Dr. Andronescu, arată ca în România, sătenii obișnuiesc să cultive porumbul din grăunțele scoase de pe știuleți ce au mai rămas pe lundul hambarului din care cauza pământului țării noastre atât de bogat și prețios aceste plante, produc numai 1000 kgr. porumb la Ha, în loc de 3000 kgr. cum s'a obținut îndată ce s'au selecționat știuleții pentru sămânță.

Se mai recomandă ca selecționarea porumbului pentru sămânță să se facă de țărâni cultivatori acestei plante dintr'o comună, pe truca rezultatul să fie acel dorit, deoarece, majoritatea firelor de mătase, primesc aduse de vânt, depe lunile vecine, polen amestecat, producând știuleți și grăunțe de o hereditate ciudată.

Pentru hrana muncitorului se recomandă cultivarea porumbului stucios: *Hângănesc și Cincantin*; pentru spirit, porumbul dinte de cal, iar pentru grîș și amestecul în făină de grăunțe, ce se face câteodată de unii morari, porumbul alb, cari se selecționează după metoda descrisă.

Cred ca dacă statul ar cultiva în mod științific, parcele de pământ cu plante ce presc acele localități, și dacă aceste culturi s'ar face pe comuni, iar lucrul câmpului numai cu țărâni din acea comună, și dacă în schimb muncii depuse de săteni s'ar da semănțe și mașini agricole, vom putea avea ogoare cultivate ca și acele ferme, ridicând astfel valoarea cerealelor noastre, singura sursă sigură de a ne putea alina din nou pe piețele străine, deoarece țările importatoare de cereale, sunt pe cale de a fi destulă populația cu ceiace produc ele prin intensificarea culturilor, și numai calitatea și etinatatea, pe care le obținem dintr'o sămânță selecționată, ar putea pune stavila acestei stări precare a agriculturii de astăzi.

Adm. Căpit. Ovid Constantinescu

Dr. I. Andronescu. Contribuție la studiul și ameliorarea porumbului. Extras din Bul. Agriculturni Vol. IV. No. 10 12 1922.

Embriion. Colțul, prima parte a unor fire vii, se găsesc în toate sămânțele.

Endosperm. Partea lăinoasă dintr'un grăunte.

Rugăm pe Dnii Colaboratori să ne trimită articole cât mai scurte.

Adm. Căpit. Ovid Constantinescu

Adm. Căpit. Ovid Constantinescu

lost destinați seminții în timpul recoltei.

Conservarea știuleților pentru selecționare

Știuleții selecționați pentru sămânță trebuie conservați după procedeul descris mai jos, ca să nu mucegească până când vor trebui destăuți de boabe spre a fi semănați.

Dr. Agronom Dr. Andronescu *) recomandă conservarea acestor știuleți în cuiere sau dulap.

Găsesc f.arte practic primul mijloc de conservare, în cuiere, care poate fi înghebat de orice cultivator, dintr'un lemn de brad sau stejar, în diametru de 5-7 cm, pe care se bat cuie la distanțe mari. După ce rupem cu un clește capătana cuiului, înfigem cotorul știuletelui în cui să nu se atingă cu știulețul vecin; iar aerul să pătrundă în voie printre ei. Acești pari, numiți cuieri, stau în lipii în piciorii în magazie sau în podul casii până în luna Martie.

Nu trebuie să țină știuleții selecționați pentru sămânță în podurile unde lumul nu iese afară prin coș, ci direct în pod, așa cum sunt majoritatea caselor țărănești din Moldova, deoarece fumul distruge embrionul *) semințelor.

În luna Martie se ia fiecare știulete, se desfac grăunțele dela vârf și cotor pe o distanță de 2-3 cm, și se pun la o parte știuleții astfel desfacuți, după care începe băerea lor la batoza de mână sau se desfac numai cu mâna. Grăunțele rezultate dela vârf și cotorul știuleților, pot fi intrabuinate numai la hrana animalelor.

După cercetările făcute, s'a dovedit că e necesar să se dea la o parte grăunțele dela vârf, pentru că sunt prea mari, endospermul *) se dezvoltă în dermament embrionului. Cele mai potrivite grăunțe pentru sămânță, sunt dela mijlocul și iulețul.

Se mai recomandă ca selecționarea porumbului pentru sămânță să se facă de țărâni cultivatori acestei plante dintr'o comună, pe truca rezultatul să fie acel dorit, deoarece, majoritatea firelor de mătase, primesc aduse de vânt, depe lunile vecine, polen amestecat, producând știuleți și grăunțe de o hereditate ciudată.

Pentru hrana muncitorului se recomandă cultivarea porumbului stucios: *Hângănesc și Cincantin*; pentru spirit, porumbul dinte de cal, iar pentru grîș și amestecul în făină de grăunțe, ce se face câteodată de unii morari, porumbul alb, cari se selecționează după metoda descrisă.

Cred ca dacă statul ar cultiva în mod științific, parcele de pământ cu plante ce presc acele localități, și dacă aceste culturi s'ar face pe comuni, iar lucrul câmpului numai cu țărâni din acea comună, și dacă în schimb muncii depuse de săteni s'ar da semănțe și mașini agricole, vom putea avea ogoare cultivate ca și acele ferme, ridicând astfel valoarea cerealelor noastre, singura sursă sigură de a ne putea alina din nou pe piețele străine, deoarece țările importatoare de cereale, sunt pe cale de a fi destulă populația cu ceiace produc ele prin intensificarea culturilor, și numai calitatea și etinatatea, pe care le obținem dintr'o sămânță selecționată, ar putea pune stavila acestei stări precare a agriculturii de astăzi.

Adm. Căpit. Ovid Constantinescu

Dr. I. Andronescu. Contribuție la studiul și ameliorarea porumbului. Extras din Bul. Agriculturni Vol. IV. No. 10 12 1922.

Embriion. Colțul, prima parte a unor fire vii, se găsesc în toate sămânțele.

Endosperm. Partea lăinoasă dintr'un grăunte.

Rugăm pe Dnii Colaboratori să ne trimită articole cât mai scurte.

FUIOR (2-a urmare)

INFORMAȚII

Imp.

Băl.

Imp.

Băl.

Imp.

Băl.

Imp.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Băl.

Văl.

Dar Lăcrămoara?

Dânsa-i voioasă...

Biata fată!

De atâta fericire cum n'a mai fost vre o dată!

(în fund se zărește oaspeți, muzică)

Incep să vină oaspeții; mă duc să mi i orimesc. (ese)

Eu, să visez o clipă în juțul strămoșesc;

Și să-nțeleg ce taină-i de tata se grăbește;

Mărită pe cea mare, cu-a mică, zăbovesc!

(se sue într'un tron de piatră, Valurel tiptil)

Un pas... ușor... și altul hoșesc: mai lin... mai lin!

Cum m'am sneriat!

Domniță! mă plec și mă închin!

Ai vre o poveste nouă din lume isvodită?

Am o poveste nouă de nimeni auzită!

Sunt veselă și nu pot s'ascult nimic...

Păcat!

Mă duc! A!... era vorba de un smeu înaripat;

De o zână—cîin de albă—n'ascuți? E cu povește...

De-un împărat amarnic; Curteni cu două fețe...

De un Făt-frumos pe murgu i năvalnic, nestrunit...

Povestea ta mi-ar place, dar, prea mult te ai suit...

Așu! mai jos t'o treaptă...

N'ai să mi auzi cuvântul.

E liniște și nu cred c'ar să fi l smulgă vântul.

De atfel prin grădina nici unu nu i răsleş...

Povestea mi place altfel s'o spun...

Sunt îndrăzneț?

Nu, nu! Mi ar place însă să mi deslușești; cum poate

Să aibă graiu și codrul și răurile toate?

Nu ști? I atât de lesne...

Și cum poți tu s'aduni

Din farcul lumii noastre la sfat, sălbătaciunt;

Și caul să mănânce în loc de ovăz,—jeratec;

... De luptele purtate; de crăul singuratec,

De platurile nverzite; ce n'caie lui răsar;

Iar, cât despre... iubire... vre-au să-mi vorbești mai rar!

De ce?

C'o vorbă, două,—povestea e'nceptută

Și Smeul crud din basme cu zâna se sărută!

Povestii, mi-a spus și Doica, dar altfel, nu așa:

—Domniță sarutate... da-mi o hîit, gura ta

Incet... să fim alături... lipiți... mai strâns... și lată!

Ascult, pe nesimțite mă simt îmbrățișată

De sigur...

Dar... avântul...

Tăcere'ncepi să minți!

Vreau inima cumințe și brațele cuminți!

Iar te ai suit t'o treaptă... viclean copil de casă

Ti-am înțeles pustul de gând.

Domniță!

Lasă!

Să mă săruți? Ce oameni! Vorbesc mai blînd, ca'n plîns

Firește, noi, ca fete, ne'aduiosem... ne a strîns

În brațe fără veste; ne a sărutat... Hoție!

O laudă? Desigur că nu! I'o viclenie...

Mă duc.

O clipă numai și nu fi mîniat.

Și ce? I a spune-mi despre fata frumoasă de mpărat

Ce-a rătat prin funduri de munți, impresară

De urși, de lupi, aproape să fie sfîșiată

Și vine... cum îl chema? și o scapă... tocmai când

Primejdia mai mare era... Nu mi vine n'gînd

Ce nume avea voinicul...

Ba! eu mi-aduc aminte

De Prăsea vrea Domnița să spună... cel cumințe

Ce n'loc de aur, case, moși... de necrezut

Ceru să i dea fata în dar, doar un sărut.

Nimic alt ca răsplată...

Atât? O sărutare?

E mult!

(neștiutoare) E mult!

Ascultă: Când fulgurește în zare

Și când în chiloara din tunul tău, pe gând

Ascuzi dolind în vatră jeratecul arzând

Ferită de prăpădul și viscolul de-afară—

Și tristă, părăsită și singură'n cămară